

L'ocasió de Puigcercós

Esquerra ha completat aquest cap de setmana un relleu generacional llargament treballat. Quan Puigcercós va arribar a la política l'independentisme era marginal i ell molt jove. Ara, després de molts anys, l'independentisme es troba en una gran cruïlla, just quan ell es fa càrrec, finalment, del partit que ha estat la referència d'aquest moviment. No hi arriba en un moment precisament fàcil, però encara té l'ocasió de posar en pràctica les polítiques que ell ha defensat, sovint des de la segona fila i sovint des de l'oposició, amable però oposició, a Josep Lluís Carod-Rovira.

Esquerra ha completat aquest cap de setmana un relleu generacional llargament treballat. Quan Puigcercós va arribar a la política l'independentisme era marginal i ell molt jove. Ara, després de molts anys, l'independentisme es troba en una gran cruïlla, just quan ell es fa càrrec, finalment, del partit que ha estat la referència d'aquest moviment. No hi arriba en un moment precisament fàcil, però encara té l'ocasió de posar en pràctica les polítiques que ell ha defensat, sovint des de la segona fila i sovint des de l'oposició, amable però oposició, a Josep Lluís Carod-Rovira. La paradoxa més notable d'aquests darrers anys ha estat que cada vegada hi havia més independentistes i, tanmateix, el vot a Esquerra baixava constantment. El desencant pel pacte que va fer Montilla president hi ha tingut molt a veure, però no tot s'explica amb això. Han aparegut referents clarament independentistes al marge d'Esquerra, l'únic partit que encara avui es professa tal. Hi ha hagut una evolució de CiU en aquest terreny, del tot insuficient però clara, hi ha hagut l'emergència de plataformes i grupets, hi ha hagut l'aparició contundent de Reagrupament que Joan Carretero capdavantaja. Això fa pensar que a les pròximes eleccions, en què Esquerra es juga moltíssim, la professió d'independència ja no restarà solament en les mans de Puigcercós. Això obliga Esquerra a accentuar els seus trets ideològics i a ser més clara sobre els seus objectius. A Núria Puigcercós va posar un termini gens vaporós a l'exercici del dret d'autodeterminació: una legislatura. Això és marcar territori des del primer dia. Però l'inconvenient que té ell, el seu partit, és de credibilitat. Som al davant del Puigcercós que tantes vegades hem vist, directe i contundent, o som davant el Puigcercós que es plegava a Montilla i hissava la bandera espanyola a la seua conselleria? Si no passa res, al nou candidat d'Esquerra, li resta un any per demostrar qui és i de què és capaç. Sembla molt, però és poquíssim. D'entrada, crec que cal donar-li aquest temps, perquè el país necessita que ERC recupere l'estabilitat i sume la seua aportació a l'independentisme. A un independentisme que avui ja és transversal i que necessita la unitat i la complicitat de tothom; a un independentisme que, si Esquerra ja no pot brandar-lo com si fos patrimoni exclusiu seu, sí que li deu molt. Qualsevol gest, doncs, es mirarà des d'ara amb lupa; molta gent el mirarà amb lupa. Però imagine que, això, Puigcercós ja ho sap, si ha acceptat que ara siga la seua ocasió.

19 octubre 2009

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)